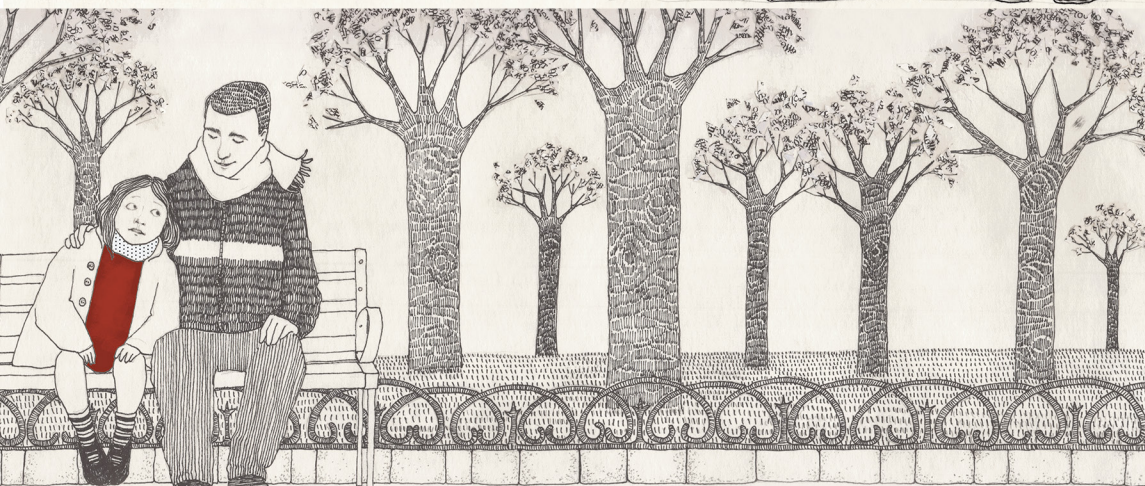

Θεατρικό Έργο
ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ
ΦΟΡΕΜΑ ΤΗΣ ΣΑΒΕΛ

Κείμενο:
Μαρίνα Μιχαλίδου-Καδή
Στέλια Δημητρίου-Μιχαλίδου

Βασισμένο στο ομώνυμο
βιβλίο της Μαρίας
Μιχαλίδου-Καδή

Διανομή ρόλων :

ΚΟΡΙΤΣΙ 1: Σαβέλ

ΚΟΡΙΤΣΙ 2: Μητέρα, Δασκάλα, Χριστίνα

ΚΟΡΙΤΣΙ 3: Γιαγιά, Ελίνα

ΑΓΟΡΙ 1: Πατέρας, Αλέξης

ΑΓΟΡΙ 2: Μάρκος, Οδηγός βάρκας, Εισπράκτορας
στα δρόδια, Περαστικός με πορτοφόλι

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

ΚΟΡΙΤΣΙ 2: *(Προς το κοινό)* Ξέρετε γιατί βρισκόμαστε εδώ σήμερα; Για να μοιραστούμε μια ιστορία που όλοι αγαπάμε. Τίτλος;

ΚΟΡΙΤΣΙ 1: Και ποιο είναι το θέμα της; *(Απαντήσεις που μπορεί να δοθούν από το κοινό: πόλεμος, πρόσφυγες, ταξίδι, φίλοι)* Μια ιστορία με όλα αυτά τα θέματα λοιπόν.

ΑΓΟΡΙ 1: Πού είναι το παραμύθι; Α! Να το!

ΑΓΟΡΙ 2: Δεν είναι μεγάλο! Μπορώ να το διαβάσω στα γρήγορα, για να μην κρατάμε και πολλή ώρα τα παιδιά... Σίγουρα θα βιάζονται!

ΚΟΡΙΤΣΙ 3: Τα παιδιά δεν ήρθαν εδώ για να τους διαβάσουμε το παραμύθι...

ΑΓΟΡΙ 2: *(Με απογοήτευση)* Όχι, ε;

ΚΟΡΙΤΣΙ 3: Όχι, φυσικά!

ΚΟΡΙΤΣΙ 1: *(Προς Αγόρι 2)* Μήπως εσύ βιάζεσαι;

ΑΓΟΡΙ 2: Εεε... η αλήθεια... είχα μια δουλειά που άφησα στη μέση...

ΚΟΡΙΤΣΙ 3: Άσε τα αυτά τώρα... έχουμε σοβαρή δουλειά!... Είναι τώρα η ευκαιρία τα παιδιά να θα δουν πώς μια ιστορία μπορεί να μεταφερθεί στη σκηνή και να αποκτήσει ζωή...

ΚΟΡΙΤΣΙ 2: *(Προς ηθοποιούς)* Και δεν μου λέτε... *(Προς κοινό)* όχι, εσείς να μου πείτε... Ποιοί είναι οι ρόλοι της ιστορίας; Σαβέλ, μπαμπάς, μαμά, γιαγιά...

ΚΟΡΙΤΣΙ 3: Οι θεατές περιμένουν να ζωντανέψει η ιστορία μπροστά στα μάτια τους...

ΚΟΡΙΤΣΙ 1: Και να τους μιλήσει για τη ζωή, τα όνειρα, τις χαρές και τις λύπες των παιδιών και των μεγάλων...

ΑΓΟΡΙ 2: Τις δικές μας και των άλλων...

ΚΟΡΙΤΣΙ 2: Να γίνει δρόμος και να τους ταξιδέψει...

ΑΦΗΓΗΣΗ: *Ποτέ δεν φαντάζεσαι πόσο εύκολα μπορεί να αλλάξει η ζωή σου, από τη μια στιγμή στην άλλη. Πόσο ξαφνικά μπορεί να χρειαστεί να αφήσεις πίσω ό,τι είναι γνώριμο και οικείο. Ό,τι αγαπάς... και να φύγεις. Κανείς δεν σε προετοιμάζει γι' αυτό.*

Κάποιες φορές, ίσως μπορέσεις να δεις το κακό που έρχεται. Υπάρχουν τα σημάδια... Στα σκοτεινά βλέμματα των μεγάλων. Στους ψιθύρους πίσω από

τις κλειστές πόρτες... Ίσως όμως να μην θέλεις να το δεις. Να μην θέλεις να το πιστέψεις.

Και κάποιες φορές, οι πιο δυσάρεστες ανατροπές έρχονται πιασμένες χέρι-χέρι με τις πιο μεγάλες χαρές...

ΣΚΗΝΗ 1

ΧΡΟΝΙΑ ΠΟΛΛΑ ΣΑΒΕΛ!

ΠΑΤΕΡΑΣ: Γρήγορα, γρήγορα, έρχεται.

Η Σαβέλ μπαίνει.

ΟΛΟΙ: Έκπληξη... *(Τραγουδούν, η Σαβέλ σβήνει τα κεράκια)*

ΜΗΤΕΡΑ: Χρόνια Πολλά!

ΠΑΤΕΡΑΣ: Το κορίτσι μας μεγάλωσε! Το κορίτσι του μπαμπά, μεγάλωσε!

ΓΙΑΓΙΑ: Και είναι το πιο υπέροχο κορίτσι του κόσμου!

ΜΗΤΕΡΑ: Ένα μικρό δωράκι για σένα... Λυπάμαι που δεν σου πήραμε το δώρο που ήθελες...

ΣΑΒΕΛ: Δεν πειράζει... *(Ανοίγει το δώρο)* Τι είναι; Βιβλίο;... Ένα ημερολόγιο!

ΜΗΤΕΡΑ: Μπορείς να γράφεις τις σκέψεις σου και ό,τι άλλο θέλεις.

ΣΑΒΕΛ: Είναι πολύ όμορφο!

ΓΙΑΓΙΑ: Αυτό το έφτιαξα για σένα, Σαβέλ. Ελπίζω να σου αρέσει! *(Η γιαγιά δίνει στη Σαβέλ ένα τυλιγμένο μαλακό πακέτο, σαν δέμα)*

ΣΑΒΕΛ: Ευχαριστώ γιαγιά!

ΓΙΑΓΙΑ: Δεν θα το ανοίξεις;

ΣΑΒΕΛ: Θα το ανοίξω μετά. Θέλω να μείνει έκπληξη... μέχρι το βράδυ!

ΠΑΤΕΡΑΣ: Μμμ... Η τούρτα είναι τέλεια!

ΣΑΒΕΛ: Μπορώ να πάρω λίγη στις φίλες μου; Είπαμε να βρεθούμε το απόγευμα.

ΠΑΤΕΡΑΣ: Σαβέλ, αυτές τις μέρες καλύτερα να μην φεύγεις από το σπίτι.

ΣΑΒΕΛ: Μα δεν θα πάμε μακριά...

ΜΗΤΕΡΑ: Έχει δίκαιο ο μπαμπάς.

ΣΑΒΕΛ: Σας παρακαλώ... Εδώ, κοντά, στη γειτονιά θα μείνουμε.

ΠΑΤΕΡΑΣ: Όχι, Σαβέλ.

Ηχητικό πολέμου, πιο κοντά.

ΑΦΗΓΗΣΗ: Το «Όχι» του πατέρα ήταν παράξενο... Έσμιγε με το βουητό των αεροπλάνων και ακουγόταν πιο σοβαρό από κάθε άλλη φορά. Μπορούσες να διακρίνεις την αγωνία και τον φόβο του, καθώς οι μακρινοί ψίθυροι και ο ήχος των αεροπλάνων πλησίαζαν. Κι όμως εκείνο το «όχι» δεν το δέχεται κανείς με ευκολία...

ΣΚΗΝΗ 2

ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΦΥΓΟΥΜΕ

- ΜΗΤΕΡΑ: Σαβέλ... Ξύπνα... Ξύπνα Σαβέλ.
- ΣΑΒΕΛ: Τι; Τι έγινε;
- ΜΗΤΕΡΑ: Πρέπει να σηκωθείς.
- ΣΑΒΕΛ: Μα, είναι νύχτα!
- ΜΗΤΕΡΑ: Δεν έχουμε χρόνο...
- ΣΑΒΕΛ: Νυστάζω...
- ΜΗΤΕΡΑ: Σαβέλ, πρέπει να φύγουμε.
- ΣΑΒΕΛ: Τι εννοείς... να φύγουμε;
- ΜΗΤΕΡΑ: Η κατάσταση είναι επικίνδυνη.
- ΣΑΒΕΛ: Όχι... Όχι! Δεν είναι επικίνδυνη. Εσύ πάντα ανησυχείς πολύ.
- ΜΗΤΕΡΑ: Άκουσέ με. Δεν έχουμε πολύ χρόνο. Σήκω αμέσως και ντύσου.
- ΠΑΤΕΡΑΣ: Γρήγορα! Ετοιμαστείτε. Φεύγουμε!
- ΣΑΒΕΛ: Μα... μα... δεν μπορούμε να φύγουμε έτσι! Το σχολείο μου; Οι φίλες μου; Πρέπει να δω τις φίλες μου. Πρέπει να τις αποχαιρετήσω!
- ΠΑΤΕΡΑΣ: Δεν έχουμε χρόνο. Πρέπει να φύγουμε αμέσως.
- ΣΑΒΕΛ: Και που θα πάμε; Πόσο καιρό θα λείπουμε; Πότε θα επιστρέψουμε;
- ΠΑΤΕΡΑΣ: Δεν ξέρω... *(Εντονα)* Ετοιμάσου!
- ΣΑΒΕΛ: Πρέπει να μαζέψω τα πράγματα μου *(Παίρνει ένα σακίδιο. Αρχίζει να μαζεύει: το ημερολόγιο που της έδωσαν οι γονείς της, μια κούκλα, μια φωτογραφία και άλλα... Τα κρατά όλα μαζί)*
- ΜΗΤΕΡΑ: Σαβέλ δεν μπορούμε να τα πάρουμε όλα αυτά.
- ΣΑΒΕΛ: Γιατί;
- ΜΗΤΕΡΑ: Δεν θα πάρουμε πολλά πράγματα μαζί μας.

ΣΑΒΕΛ: Τι;

ΠΑΤΕΡΑΣ: Μια βαλίτσα για όλους. Ό,τι χωρεί η βαλίτσα.

ΣΑΒΕΛ: Μια βαλίτσα για όλους; Πώς θα χωρέσουν τόσα πράγματα σε μια βαλίτσα για όλους;

ΜΗΤΕΡΑ: Διάλεξε ΕΝΑ πράγμα. Αυτό που αγαπάς περισσότερο.

ΑΦΗΓΗΣΗ: *Πώς μπορεί κανείς να διαλέξει μόνο ένα αντικείμενο; Πώς να αποφασίσει ποιο από όλα είναι το πιο αγαπημένο; Πώς μπορεί να χωρέσει ολόκληρη η ζωή σε μια μόνο μικρή βαλίτσα; Πώς να χωρέσει όλο το σπίτι σε μια μικρή βαλίτσα για να το κουβαλάς μαζί σου παντού και πάντα. Για μια ολόκληρη ζωή; Το σπίτι δεν χωράει στη βαλίτσα, ούτε οι άνθρωποι...*

Στη σκηνή εμφανίζεται η γιαγιά.

ΣΑΒΕΛ: Γιαγιά, είσαι έτοιμη; Γιαγιά, γιατί δεν απαντάς; Γιατί δεν ετοιμάστηκες ακόμα; *(Προς τους γονείς της)* Πού είναι τα πράγματα της γιαγιάς;

ΓΙΑΓΙΑ: Εγώ δεν θα έρθω μαζί σας. Αποφάσισα να μείνω εδώ.

ΣΑΒΕΛ: Γιατί; Δεν γίνεται. Και βέβαια θα έρθεις. *(Κοιτάζει τους γονείς της αναζητώντας υποστήριξη, χωρίς ανταπόκριση)* Γιαγιά!...

ΓΙΑΓΙΑ: Δεν είμαι εγώ γι' αυτό το ταξίδι... Εξάλλου, κάποιος πρέπει να μείνει πίσω για να φροντίζει τον κήπο μας μέχρι να γυρίσετε.

ΣΑΒΕΛ: Τότε θα μείνω μαζί σου!

ΓΙΑΓΙΑ: Τώρα είναι η στιγμή που χρειάζεται να φανείς γενναία, Σαβέλ. Είναι η ώρα να κοιτάξεις μπροστά... Και μην ανησυχείς για μένα, μπορώ να προσέχω το εαυτό μου. Εγώ θα μείνω εδώ παρέα με το μεγάλο μας δέντρο, αλλά -να θυμάσαι- θα είμαι πάντα δίπλα σου.

Ακούγονται βόμβες από μακριά.

ΜΗΤΕΡΑ: Τι γίνεται!

ΠΑΤΕΡΑΣ: Φεύγουμε!

ΓΙΑΓΙΑ: Να προσέχετε...

ΣΚΗΝΗ 3

ΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

- ΑΦΗΓΗΣΗ: *Κανείς, εάν είχε την επιλογή, δεν θα άφηνε το σπίτι του, τη χώρα του και τους δικούς του ανθρώπους, για να κάνει ένα επικίνδυνο και απρόβλεπτο ταξίδι. Κι όμως, μια μέρα αναγκάζεται να αφήσει πίσω τον μισό του εαυτό, τη μισή ζωή του. Και εκείνη η μέρα γίνεται η αρχή για ένα μεγάλο ταξίδι με αβέβαιη διάρκεια και άγνωστο προορισμό.*
- ΣΑΒΕΛ: Πού πάμε;
- ΠΑΤΕΡΑΣ: Μακριά.
- ΣΑΒΕΛ: Που;
- ΠΑΤΕΡΑΣ: Μακριά από τον πόλεμο. Κάπου ασφαλισμένα.
- ΑΦΗΓΗΣΗ: *Το σπίτι σου... Ο τόπος σου... Οι δικοί σου άνθρωποι... Ποτέ δεν φανταζόσουν ότι μια μέρα θα τα αφήνες όλα πίσω... Ό,τι σου είναι γνώριμο και οικείο. Ό,τι αγαπάς. Και το σπίτι σου... Το σπίτι σου μένει πίσω και εσύ το κουβαλάς. Το κουβαλάς, για πάντα, μέσα σου...*
- ΣΑΒΕΛ: Γιατί ήρθαμε στη θάλασσα;
- ΠΑΤΕΡΑΣ: Η θάλασσα είναι η μόνη λύση...
- ΜΗΤΕΡΑ: Μόνο από εδώ μπορούμε να φύγουμε.
- ΣΑΒΕΛ: Φοβάμαι...
- ΜΗΤΕΡΑ: Κράτα το χέρι μου.
- ΣΑΒΕΛ: Δεν θέλω να φύγουμε.
- ΜΗΤΕΡΑ: Δεν έχουμε χρόνο. Πιάσε το χέρι μου και μείνε κοντά.
- ΟΔΗΓΟΣ
ΒΑΡΚΑΣ: Στη βάρκα, γρήγορα! Ανεβείτε στη βάρκα! Όλοι σας!
- ΣΑΒΕΛ: Με σπρώχνουν!
- ΜΗΤΕΡΑ: Κράτα το χέρι μου σφικτά.
- ΟΔΗΓΟΣ
ΒΑΡΚΑΣ: Σταθείτε! Τα χρήματα πρώτα.

Ο πατέρας αδειάζει τις τσέπες του μπροστά στον άντρα. Εκείνος περιμένει περισσότερο.

ΠΑΤΕΡΑΣ: Τόσα πολλά;

ΟΔΗΓΟΣ

ΒΑΡΚΑΣ: Αν δεν πληρώσετε, δεν μπαίνετε στη βάρκα.

ΑΦΗΓΗΣΗ: *Άνθρωποι πολλοί στριμώχνονται σε μικρές βάρκες. Άντρες, γυναίκες και παιδιά. Μπορείς να τους μετρήσεις έναν έναν. Βλέπεις πρόσωπα γνωστά και άγνωστα. Είναι άραγε οι βάρκες φτιαγμένες για τόσα πολλά άτομα; Ακούς το σιγανό κλάμα και βλέπεις τα δάκρυα να κυλούν στα μάτια. Και η βάρκα προχωρά... και ο τόπος σου μικραίνει όσο η βάρκα προχωρά και απομακρύνεται. Ο τόπος σου μικραίνει και χάνεται. Σβήνει πίσω σου και εσύ είσαι πια μακριά...*

Ήχος από κύματα.

ΣΑΒΕΛ: Φτάσαμε;

ΜΗΤΕΡΑ: Όχι ακόμα.

ΣΑΒΕΛ: Πότε θα φτάσουμε;

ΠΑΤΕΡΑΣ: Έχουμε ακόμα δρόμο.

ΣΑΒΕΛ: Ζαλίζομαι...

ΜΗΤΕΡΑ: Κράτα το χέρι μου.

ΣΑΒΕΛ: Φοβάμαι...

ΑΝΤΡΑΣ: Στεριά... στεριά! Βλέπω στεριά!

ΣΑΒΕΛ: Φτάσαμε;

ΜΗΤΕΡΑ: Ναι, τα καταφέραμε. Φτάσαμε!

ΠΑΤΕΡΑΣ: Ελάτε, ελάτε, κατεβαίνουμε. Γρήγορα... Τη βαλίτσα!

ΣΑΒΕΛ: Πότε θα φτάσουμε;

ΠΑΤΕΡΑΣ: Έχουμε ακόμα δρόμο.

ΣΑΒΕΛ: Δεν με κρατάνε τα πόδια μου...

ΜΗΤΕΡΑ: Άντεξε ακόμα λίγο.

ΣΑΒΕΛ: Διψάω...

ΜΗΤΕΡΑ: Έλα, έμεινε λίγο νερό στο παγούρι.

ΕΙΣΠΡΑΚΤ.: Στη σειρά σας! Στη σειρά σας και μην σπρώχνετε. Είπαμε... Χωρίς χαρτιά δεν περνάτε τα σύνορα!

ΠΑΤΕΡΑΣ: Ήρθαμε από πολύ μακριά...

- ΕΙΣΠΡΑΚΤ.: Πού είναι τα χαρτιά σας;
- ΠΑΤΕΡΑΣ: Δεν έχουμε χαρτιά. Φύγαμε βιαστικά. Δεν υπήρχε χρόνος για χαρτιά.
- ΕΙΣΠΡΑΚΤ.: Χωρίς χαρτιά δεν περνάτε τα σύνορα! Είναι παράνομο.
- ΠΑΤΕΡΑΣ: Πρόσφυγες είμαστε. Ζητάμε άσυλο.
- ΜΗΤΕΡΑ: Σας παρακαλώ, δεν μπορούμε να πάμε πίσω...
- ΠΛΗΘΟΣ: Στη χώρα μας γίνεται πόλεμος.
- ΠΛΗΘΟΣ: Τα παιδιά μας πεινούν και κρυώνουν...
- ΕΙΣΠΡΑΚΤ.: Επαναλαμβάνω: Χωρίς χαρτιά δεν περνάτε τα σύνορα!
- ΠΑΤΕΡΑΣ: *(Σιγανά προς τη Μητέρα και τη Σαβέλ)* Πρέπει να αλλάξουμε πορεία.

ΣΚΗΝΗ 4

ΣΤΗΝ ΠΟΛΗ

ΑΦΗΓΗΣΗ: *Η Σαβελ έφτασε στη νέα πόλη με τις πρώτες βροχές του φθινοπώρου. Πρώτη φορά έβλεπε τόσο ψηλά κτίρια και τόσους πολλούς ανθρώπους να πηγαиноέρχονται βιαστικά. Έμοιαζε χαμένη. Όπως το ψάρι έξω από το νερό. Όπως ο άνθρωπος μακριά από την πατρίδα του. Όπως ένα παιδί χωρίς σπίτι.*

Στην νέα πόλη με τα ψηλά κτίρια. Ο πατέρας κρατά ένα χαρτί με μια διεύθυνση και προσπαθεί να ζητήσει βοήθεια από τους περαστικούς, αλλά όλοι τον προσπερνούν.

ΠΑΤΕΡΑΣ: Εεεε... Συγνώμη... / Μπορείτε να μας βοηθήσετε; / Συγνώμη... /Εεεε....
Ψάχνουμε αυτή τη διεύθυνση... / Μπορώ να σας ρωτήσω κάτι... / Ψάχνω αυτή τη διεύθυνση...

Η Σαβέλ βλέπει ότι κάποιου βιαστικού περαστικού του έπεσε το πορτοφόλι. Το παίρνει και τρέχει πίσω του. Τον κτυπά στον ώμο κι όταν γυρίσει, του δείχνει το πορτοφόλι. Δεν μιλά.

ΠΕΡΑΣΤΙΚΟΣ: Ω! *(Ψαχουλεύει τις τσέπες του)* Το πορτοφόλι μου! Μου έπεσε... Ευχαριστώ! Ευχαριστώ πολύ!

Η Σαβέλ δεν μιλά. Ο κύριος πλησιάζει τον πατέρα και τη μητέρα.

ΠΕΡΑΣΤΙΚΟΣ: Η κορη σας;

ΠΑΤΕΡΑΣ: Ναι.

ΠΕΡΑΣΤΙΚΟΣ: Να τη χαιρέστε. Πολύ ευγενικό κορίτσι. Βρήκε το πορτοφόλι μου. Μου είχε πέσει και... *(Παρατηρεί πως στέκονται μέσα στη βροχή)*

ΣΑΒΕΛ: Κρυώνω!

ΜΗΤΕΡΑ: Πάρε τη ζακέτα μου από τη βαλίτσα!

ΣΑΒΕΛ: *(ανοίγει τη βαλίτσα)* Το δώρο της γιαγιάς! Αποκαλύπτεται ένα χειροποίητο κόκκινο φόρεμα.

ΠΕΡΑΣΤΙΚΟΣ: Μα εσείς βρέχεστε... Ελάτε... πάρτε την ομπρέλα μου...

ΠΑΤΕΡΑΣ: Ευχαριστούμε! *(Του δείχνει το χαρτί)* Μήπως γνωρίζετε που βρίσκεται αυτή η διεύθυνση;

ΠΕΡΑΣΤΙΚΟΣ: Α, βέβαια... δεν είναι μακριά από εδώ. Θα σας εξηγήσω... *(Ο κύριος εξηγεί τι διαδρομή. Δεν ακούμε τι λέγεται. Στο κέντρο της σκηνής φωτίζεται η Σαβέλ. Βρέχεται και κρυώνει...)*

ΣΚΗΝΗ 5

ΣΤΟ ΝΕΟ ΣΠΙΤΙ

- ΑΦΗΓΗΣΗ: *Το νέο σπίτι δεν μοιάζει σε τίποτα με το δικό σου. Μικρό, στενάχωρο, διαφορετικό, ξένο. Η πρώτη ματιά σε απογοητεύει. Στη δεύτερη θέλεις να φύγεις αμέσως. Το νέο σπίτι απογοητεύει κάθε προσδοκία. Το νέο σπίτι είναι πολύ πιο λίγο από ότι έχεις φανταστεί.*
- ΠΑΤΕΡΑΣ: Μου είπαν ότι θα έχει δύο δωμάτια... Πληρώσαμε για δύο δωμάτια.
- ΜΗΤΕΡΑ: Δεν θα είμαστε εδώ για πολύ καιρό... Όταν το καθαρίσουμε και το τακτοποιήσουμε θα είναι εντάξει...
- ΠΑΤΕΡΑΣ: Μόλις βρω δουλειά θα πάμε κάπου καλύτερα!
- ΜΗΤΕΡΑ: Μπορούμε να μετακινήσουμε και κάποια έπιπλα, να ανοίξουμε και τα παραθυρόφυλλα... Θα είναι εντάξει... Θα το δεις. Τι λες Σαβέλ; Δεν θα είναι εντάξει;
- ΣΑΒΕΛ: Πότε θα πάμε πίσω στο σπίτι μας;
- ΑΦΗΓΗΣΗ: *Και εκεί που νομίζεις πως πρέπει να αντέξεις για λίγο, το λίγο γίνεται πολύ και φοβάσαι ότι το «πολύ» θα γίνει «για πάντα». Και αυτό που στην αρχή ήταν μια «λύση ανάγκης» γίνεται τελικά η νέα καθημερινότητα, η νέα σου ζωή. Και εσύ θέλεις να φύγεις.*

ΣΚΗΝΗ 6

ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ ΦΟΡΕΜΑ

ΠΑΤΕΡΑΣ: Σαβέλ... έλα, το πρωινό είναι έτοιμο! *(Στη μητέρα)* Πρέπει να βιαστούμε.
Αν φανώ τυχερός θα κερδίσω και το σημερινό μεροκάματο.

ΜΗΤΕΡΑ: Πόσο θα λείψεις;

ΠΑΤΕΡΑΣ: Δεν ξέρω. Μου έδωσαν κάποια άλλα ονόματα. Ελπίζω σήμερα να τα καταφέρω... Πρέπει να βρω δουλειά οπωσδήποτε.

ΜΗΤΕΡΑ: Τώρα που τακτοποιήθηκαν τα χαρτιά μας θα ξεκινήσω από αύριο να ψάχνω και εγώ για δουλειά... Μου είπαν για ένα φούρνο εδώ κοντά...

ΠΑΤΕΡΑΣ: *(Κοιτάζει το ρολόι του)* Μα πού είναι η Σαβέλ;

ΜΗΤΕΡΑ: Σαβέλ, έλα να φας! Θα αργήσετε!

Η Σαβέλ έρχεται διστακτικά. Φοράει το κόκκινο φόρεμα της γιαγιάς.

ΣΑΒΕΛ: Δεν θέλω να πάω...

ΠΑΤΕΡΑΣ: Το συζητήσαμε αυτό Σαβέλ.

ΣΑΒΕΛ: Ναι, αλλά δεν θέλω να πάω. Πόσες φορές να σας το πω. ΔΕΝ ΘΕΛΩ!
ΔΕΝ ΠΑΩ!

ΜΗΤΕΡΑ: Γίνεται να μην πας σχολείο; Ειδικά την πρώτη μέρα;

ΣΑΒΕΛ: Γίνεται!

ΠΑΤΕΡΑΣ: Όχι Σαβέλ, δεν γίνεται!

ΣΑΒΕΛ: Δεν καταλαβαίνετε τίποτα!

ΜΗΤΕΡΑ: Η πρώτη μέρα είναι πάντα δύσκολη. Σύντομα όμως θα συνηθίσεις... Θα κάνεις καινούργιους φίλους...

ΣΑΒΕΛ: Έχω φίλους! Δεν θέλω καινούργιους.

ΠΑΤΕΡΑΣ: Πήγαινε να ντυθείς σε παρακαλώ και μην αργήσεις άλλο!

ΣΑΒΕΛ: Ντυμένη είμαι, δεν βλέπεις;

ΣΚΗΝΗ 7

ΠΡΩΤΗ ΜΕΡΑ ΣΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ

ΑΦΗΓΗΣΗ: Κάθε νέα αρχή είναι δύσκολη. Η πρώτη μέρα σε σημαδεύει για πάντα. Η πρώτη μέρα στη νέα πόλη, η πρώτη μέρα στο νέο σπίτι, η πρώτη μέρα στο καινούργιο σχολείο. Εκείνη την πρώτη μέρα, όταν ο πατέρας την άφησε στην καγκελόπορτα του νέου σχολείου, η Σαβέλ δεν μπορούσε να πάρει ανάσα. Τα πόδια της έτρεμαν... η καρδιά της χτυπούσε δυνατά... Μέχρι που ένα ζεστό χαμόγελο την καλωσόρισε...

ΔΑΣΚΑΛΑ: Παιδιά, αυτή είναι Σαβέλ, η καινούρια σας συμμαθήτριά!

ΜΑΡΚΟΣ: Σαβέλ; Παράξενο όνομα.

ΑΛΕΞΗΣ: Πρώτη φορά το ακούω!

ΕΛΙΝΑ: Κι εγώ το ίδιο!

ΜΑΡΚΟΣ: Ήταν σε άλλο σχολείο πριν; Γιατί έφυγε;

ΑΛΕΞΗΣ: Μπορεί να την έδιωξαν! *(Κρυφά γελάκια)*.

ΔΑΣΚΑΛΑ: *(Προς Σαβέλ)* Από σήμερα Σαβέλ η τάξη μας θα είναι και δική σου τάξη. *(Προς την τάξη)* Ας βοηθήσουμε τη Σαβέλ να κάνει μια υπέροχη νέα αρχή...

Ακούγονται ψίθυροι...

ΔΑΣΚΑΛΑ: Σαβέλ, πήγαινε να καθίσεις. *(Η Σαβέλ προχωρά αναζητώντας άδεια θέση. Τα παιδιά, άλλα κοιτάζουν αλλού, άλλα βάζουν τη βαλίτσα τους στην άδεια θέση δίπλα τους, άλλα μετακινούνται στην άδεια θέση, κάνοντας προφανές ότι δεν τη θέλουν να καθίσει δίπλα τους. Η Σαβέλ περνά μπροστά από ένα θρανίο όπου κάθεται ένα κορίτσι μόνο του. Το κορίτσι (Ελίνα) την κοιτάζει αμήχανα χωρίς να αντιδρά.)*

ΔΑΣΚΑΛΑ: Ελίνα, σε παρακαλώ σήκωσε τη τσάντα σου να καθίσει η Σαβέλ...

Η Ελίνα σηκώνει διστακτικά τη τσάντα της. Η Σαβέλ την προσπερνά και κάθεται κάπου μόνη της, χωρίς να μιλήσει.

ΜΑΡΚΟΣ: *(Διαμαρτύρεται)* Αυτή είναι η θέση της Χριστίνας!

ΔΑΣΚΑΛΑ: Δεν πειράζει. Σαβέλ, θέλεις να μας πεις λίγα πράγματα για τη χώρα σου; *(Καμία απάντηση)* Η Σαβέλ, παιδιά, έχει φτάσει πρόσφατα εδώ. Ας προσπαθήσουμε όλοι μαζί να την κάνουμε να νιώσει όμορφα, εδώ στο σχολείο μας. Σύμφωνοι;

ΑΦΗΓΗΣΗ: Σε έναν αφιλόξενο χώρο/τόπο είναι αδύνατο να νιώσεις όμορφα. Εύχεσαι μόνο να περνά η μέρα γρήγορα για να επιστρέψεις σε ένα γνώριμο σημείο αναφοράς. Στα δικά σου πρόσωπα. Κι όμως, οι μέρες δεν περνούν ούτε εύκολα, ούτε γρήγορα. Όλα είναι ξένα. Ξένος είσαι και εσύ.

ΣΚΗΝΗ 8

ΘΕΛΩ ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ ΦΟΡΕΜΑ!

Οι πιο κάτω διάλογοι διαδραματίζονται σε τρεις διαφορετικές μέρες. Είναι τρεις γρήγορες σκηνές, οι οποίες καταλήγουν με κρεσέντο στο «Θέλω το κόκκινο φόρεμα». Οι σκηνές μεταφέρουν τη δραματικότητα της ψυχαναγκαστικής επανάληψης μιας «τελετουργίας», η οποία γίνεται προβληματική και ανησυχητική. Και οι τρεις σκηνές διαδραματίζονται στον ίδιο χώρο, με επίκεντρο το «κρεβάτι» της Σαβέλ.

1η Μέρα

Το κόκκινο φόρεμα είναι απλωμένο, σε σχοινί, για να στεγνώσει. Η Σαβέλ δεν μπορεί να το δει.

ΜΗΤΕΡΑ: Καλημέρα Σαβέλ!

Η Σαβέλ παλεύει, με γρήγορες κινήσεις να βρει το κόκκινο φόρεμα. Ψάχνει στο μπαούλο/ ντουλάπι. Η Σαβέλ είναι εκνευρισμένη αλλά δεν σταματά να προσπαθεί.

ΜΗΤΕΡΑ: Τι ψάχνεις;

ΣΑΒΕΛ: Το φόρεμα!

ΜΗΤΕΡΑ: Γιατί δεν δοκιμάζεις να φορέσεις κάτι άλλο σήμερα;

ΣΑΒΕΛ: Δεν θέλω κάτι άλλο. Θέλω το κόκκινο φόρεμα.

2η Μέρα

Η Σαβέλ είναι ξαπλωμένη στο κρεβάτι. Η μαμά είναι μπροστά από την ανοιχτή ντουλάπα με τα ρούχα. Σε κάθε πρόταση της μητέρας για να φορέσει κάτι άλλο, η Σαβέλ αντιδρά αρνητικά.

ΜΗΤΕΡΑ: Κοίτα αυτό το φόρεμα Σαβέλ. Αυτό με τα λουλούδια, δεν είναι πολύ όμορφο; Τώρα το θυμήθηκα... Έχεις και τη γαλάζια φούστα με το άσπρο μπλουζάκι, που έφερε ο μπαμπάς την προηγούμενη βδομάδα από την αγορά! Ναι, αυτά να βάλεις.... Τι λες Σαβέλ;

ΣΑΒΕΛ: *(Καθισμένη πια στο κρεβάτι, κρυμμένη κάτω από τα σκεπάσματα. Ξεσπά)*
Θέλω το κόκκινο φόρεμα.

3η Μέρα:

Ακούγονται βροντές και βροχή από έξω. Το φόρεμα είναι κρεμασμένο σε σχοινάκι στο εσωτερικό για να στεγνώσει. Η Σαβέλ τυλιγμένη με μια κουβέρτα ψάχνει κάτι με αγωνία. Πετάει ρούχα δεξιά και αριστερά σε πανικό και μονολογεί...

ΣΑΒΕΛ: Που είναι... *(Δυνατά)* Μαμάααα!

Η μητέρα μπαίνει βιαστικά με αδιάβροχο και ομπρέλα. Κρατάει ψώνια.

ΜΗΤΕΡΑ: Ναι; Βγήκα για να φέρω γάλα. Έξω βρέχει πολύ και κάνει κρύο.

ΣΑΒΕΛ: Πού είναι το φόρεμα μου; Δεν το βρισκω πουθενά.

Η μητέρα ακουμπά τα ψώνια στο τραπέζι. Παίρνει τα διπλωμένα μάλλινα από τη σιδερώστρα και τα πηγαίνει στην Σαβέλ.

ΜΗΤΕΡΑ: Σου ετοίμασα τη χοντρή μάλλινη ζακέτα και το παντελόνι σου για σήμερα. Είναι παγωνιά.

ΣΑΒΕΛ: *(Αρπάζει τα μάλλινα, τα κοιτάει με εκνευρισμό και τα ρίχνει στο μπαούλο/ ντουλάπι)* ΘΕΛΩ ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ ΦΟΡΕΜΑ!!!

ΣΚΗΝΗ 9

ΜΠΟΥΓΑΔΑ, ΞΑΝΑ!

ΑΦΗΓΗΣΗ: Κάθε απόγευμα, η μητέρα έπλενε το κόκκινο φόρεμα και το άπλωνε στο μικρό μπαλκόνι, για να στεγνώσει, μέχρι το επόμενο πρωί... Μερικές φορές ένα αντικείμενο δεν είναι απλά αντικείμενο. Συγκεντρώνει νοήματα, συναισθήματα, επιθυμίες και ανάγκες. Ένα φόρεμα δεν είναι απλά ένα ρούχο.

Η μητέρα πλένει το φόρεμα και το απλώνει να στεγνώσει. Κλαίει πνιχτά. Ο πατέρας γυρίζει στο σπίτι από τη δουλειά. Η μητέρα σκουπίζει γρήγορα τα μάτια. Ο πατέρας μπαίνει, αλλά καταλαβαίνει ότι κάτι συμβαίνει.

ΠΑΤΕΡΑΣ: Τι συμβαίνει; Κλαις; *(Η μητέρα δεν απαντά. Αφήνει τα ρούχα και ξεσπάει σε κλάμα)* Έλα, ησύχασε. Όλα θα πάνε καλά.

ΜΗΤΕΡΑ: *(Κλαίγοντας)* Η Σαβέλ... το φόρεμα... Κάθε απόγευμα πλύσιμο, άπλωμα, σιδέρωμα... Κάθε απόγευμα... Πάντα το ίδιο φόρεμα... ξανά και ξανά... *(Κλαίει με περισσότερη ένταση)*

ΠΑΤΕΡΑΣ: Έλα ηρέμησε...

ΜΗΤΕΡΑ: Κάθε μέρα η ίδια συζήτηση... Δεν ξέρω πως να τη βοηθήσω. Ανησυχώ για τη Σαβέλ. Ανησυχώ!

ΠΑΤΕΡΑΣ: Και εγώ ανησυχώ... Δεν είναι εύκολο. Δεν είναι εύκολο για κανένα μας. Θα το περάσουμε και αυτό μαζί.

ΣΚΗΝΗ 10

ΦΙΛΟΥΣ ΕΧΩ (Στο σχολείο)

Είναι διάλειμμα και η Σαβέλ κάθεται μόνη και απομονωμένη σε ένα παγκάκι. Λίγο πιο κάτω, οι συμμαθητές της μιλούν, ρίχνοντάς της κλεφτές ματιές και σχολιάζοντας. Τους παρακολουθεί. Όλη η πιο κάτω κουβέντα των παιδιών γίνεται σε κλίμα παιχνιδιάρικο, έντονα κινησιολογικό με πρόθεση μεταξύ τους πειράγματος.

ΑΛΕΞΗΣ: Παίζουμε κρυφτό;

ΜΑΡΚΟΣ: Ναι, ελάτε! Ποιος μετρά;

ΧΡΙΣΤΙΝΑ: Εσύ!

ΜΑΡΚΟΣ: Γιατί εγώ;

ΧΡΙΣΤΙΝΑ: Γιατί εσύ ποτέ δεν μετράς!

ΜΑΡΚΟΣ: ΕΣΥ ποτέ δεν μετράς!

ΕΛΙΝΑ: Ελάτε να ρίξουμε κλήρο.

ΟΛΟΙ: *(Τραγουδιστά/ρυθμικά, μοτίβο μελωδίας «ανέβηκα στην πιπεριά»)*

Ντο, ρε, μι, φα, σολ, λα
Μου φύγε η σόλα
Πήγε στο Παρίσι
Να παραθερίσει
Κι όταν θα γυρίσει
Πάλι θα κολλήσει
Στο παλιό παπούτσι
Που' χε ξεκολλήσει

Η Ελίνα καθώς τραγουδούν, βλέπει τη Σαβέλ. Διακόπτει τον κλήρο.

ΕΛΙΝΑ: Περιμένετε... Να ρωτήσω τη Σαβέλ αν θέλει να παίξει;

ΧΡΙΣΤΙΝΑ: Γιατί;

ΜΑΡΚΟΣ: Αποκλείεται να θέλει.

ΕΛΙΝΑ: Πού το ξέρεις;

ΜΑΡΚΟΣ: Αφού ποτέ δεν μιλά.

ΑΛΕΞΗΣ: Ναι, δεν μιλά σε κανέναν...
ΜΑΡΚΟΣ: Ούτε καν στο μάθημα!
ΧΡΙΣΤΙΝΑ: Είναι περίεργη. Δεν μιλά και κάθε μέρα φοράει το ίδιο φόρεμα!
ΑΛΕΞΗΣ: Ναι, κάθε μέρα!
ΕΛΙΝΑ: Μπορεί να μην έχει άλλα ρούχα...
ΜΑΡΚΟΣ: Ή μπορεί στη χώρα της όλοι έτσι να ντύνονται.

Γέλια, εκτός από Ελίνα..., η Σαβέλ ακούει και καταλαβαίνει ότι μιλάνε για εκείνη.

ΕΛΙΝΑ: Σοβαρά; Εσύ ξέρεις καμιά χώρα που όλοι φοράνε κόκκινα ρούχα;
ΜΑΡΚΟΣ: Ναι, ξέρω!
ΕΛΙΝΑ: Λες βλακείες!
ΜΑΡΚΟΣ: Εσύ λες βλακείες!
ΑΛΕΞΗΣ: Εγώ λέω να τη ρωτήσουμε.
ΜΑΡΚΟΣ: Ποιός να τη ρωτήσει;
ΧΡΙΣΤΙΝΑ: Όχι εγώ!
ΑΛΕΞΗΣ: Ούτε εγώ!

Όλοι κοιτούν την Ελίνα, υποδεικνύοντάς την.

ΕΛΙΝΑ: Εντάξει. Θα τη ρωτήσω εγώ!

Η Ελίνα προχωρά προς τη Σαβέλ.

ΕΛΙΝΑ: Εεεε... Σαβέλ... Να σε ρωτήσω κάτι; Βασικά... έχουμε μια απορία και θα θέλαμε να... Γιατί φοράς πάντα το ίδιο φόρεμα;

Η Σαβέλ την κοιτάζει έντονα, αλλά παραμένει σιωπηλή.

ΑΦΗΓΗΣΗ: Δεν μίλησε. Είχε τόσα να πει. Για το σπίτι, για το παλιό σχολείο, για τους φίλους της. Για όσα άφησε πίσω χωρίς να αποχαιρετίσει... Για τη γιαγιά της... Για το κόκκινο φόρεμα. Ήθελε πολύ να μιλήσει για όσα άφησε πίσω...

ΜΑΡΚΟΣ: Ούτε καν μπήκε στον κόπο να απαντήσει...

ΧΡΙΣΤΙΝΑ: Είδατε; Σας το είπα ότι είναι περίεργη...

Η Ελίνα επιστρέφει ανασηκώνει τους ώμους και κάνει χειρονομία/γκριμάτσα απογοήτευσης.

ΑΛΕΞΗΣ: Φτάνει! Μην ασχολείστε άλλο! Πάμε να παίξουμε.

Επιστρέφουν όλοι πίσω στο παιχνίδι. Η Ελίνα καθυστερεί. Την σπρώχνουν απαλά οι φίλοι της. Ακολουθεί με το βλέμμα και τη σκέψη τη Σαβέλ. Τα παιδιά παρατάσσονται σε κυκλική διάταξη και ξανατραγουδούν το λάχνισμα, βάζοντας κλήρο για το παιχνίδι. Ξεκινούν να παίζουν και η Σαβέλ τους παρακολουθεί.

ΣΚΗΝΗ 11

ΦΙΛΟΥΣ ΕΧΩ (Στο σπίτι)

Η μητέρα συγυρίζει. Ο πατέρας μπαίνει σπίτι.

ΜΗΤΕΡΑ: Γύρισες; Πως πήγε η συνάντηση;

ΠΑΤΕΡΑΣ: Τίποτα

ΜΗΤΕΡΑ: Τι εννοείς.

ΠΑΤΕΡΑΣ: Εννοώ «τίποτα». Δεν υπάρχει τίποτα. Δυστυχώς, είναι πιο δύσκολο απ' ότι περίμενα.

ΜΗΤΕΡΑ: Τους εξήγησες πόση εμπειρία έχεις; Τι έκανες πριν;

ΠΑΤΕΡΑΣ: *(Ειρωνικά)* Ναι... καλά!

ΜΗΤΕΡΑ: Τους είπες πόσοι σε παρακαλούσαν να δουλέψεις κοντά τους; Τους είπες για το πτυχίο και το μεταπτυχιακό σου;

ΠΑΤΕΡΑΣ: *(Ξεσπά)* Φτάνει!!! Νομίζεις τους ενδιαφέρει; Νομίζεις ενδιαφέρεται κανείς για το τι έκανα πριν; Ξέρεις πως με κοιτάζουν; Το μόνο που βλέπουν είναι... έναν... ξένο... έναν πρόσφυγα!

ΜΗΤΕΡΑ: *(Έντονα)* Νομίζεις δεν ξέρω; Νομίζεις για μένα όλο αυτό που ζούμε είναι εύκολο; Πέντε χρόνια σπουδών και δεν μπορώ να βρω δουλειά, ούτε καν σε κουζίνα. Νομίζεις είναι εύκολο;

ΠΑΤΕΡΑΣ: Όχι... όχι... Δεν είπα ότι είναι!

Η Σαβέλ είναι κρυμμένη κάπου και ακούει τη συζήτηση, αλλά οι γονείς της δεν τη βλέπουν. Καθώς την αντιλαμβάνονται όταν πλησιάζει οι γονείς σταματούν τη συζήτηση.

ΠΑΤΕΡΑΣ: Πάω μια βόλτα, να καθαρίσει λίγο το μυαλό μου. Δεν θα αργήσω.

ΜΗΤΕΡΑ: Έλα Σαβέλ, θα σου ετοιμάσω να φας...

ΣΑΒΕΛ: Δεν θέλω.

ΜΗΤΕΡΑ: Πώς ήταν η μέρα σου σήμερα;

ΣΑΒΕΛ: Γιατί τσακώνεστε με τον μπαμπά;

ΜΗΤΕΡΑ: Δεν τσακωνόμαστε. Είχαμε μια συζήτηση... Πες μου, πως πέρασες σήμερα στο σχολείο;

ΣΑΒΕΛ: Καλά.

ΜΗΤΕΡΑ: Έκανες φίλους;

ΣΑΒΕΛ: Ναι, έκανα!

ΜΗΤΕΡΑ: Είδες που σου το έλεγα ότι όλα θα είναι μια χαρά; Θέλεις μια μέρα να καλέσεις εδώ κάποια φίλη σου;

ΣΑΒΕΛ: ΟΧΙ!

ΜΗΤΕΡΑ: Εντάξει ηρέμησε... Επειδή... πάντα ήθελες να έχεις φίλους στο σπίτι... και...

ΣΑΒΕΛ: ΕΙΠΑ ΟΧΙ!

Η Σαβέλ φεύγει τρεχάτη προς το κρεβάτι της έτοιμη να ξεσπάσει σε κλάματα.

ΣΚΗΝΗ 12

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ

ΑΦΗΓΗΣΗ: *Η Σαβελ δεν μιλούσε ποτέ για την πόλη που άφησαν πίσω. Όμως τα βράδια, όταν έκλεινε τα μάτια, ταξίδευε εκεί... στα ψηλά βουνά που αγκάλιαζαν τη μικρή πόλη, στα σπίτια με τις κίτρινες στέγες, που έλαμπαν στον ήλιο. Στον κήπο με τα λουλούδια. Κάτω από το μεγάλο δέντρο ένιωθε ευτυχισμένη... Εκεί μπορούσε να συναντήσει ότι επιθυμούσε...*

Κατά την αφήγηση, το δωμάτιο μετατρέπεται σε πολύχρωμο-ονειρικό κήπο. Στη σκηνή εμφανίζεται η γιαγιά, που ποτίζει τα λουλούδια. Ο κήπος αγκαλιάζει το κρεβάτι, το οποίο μεταφέρεται στον κήπο της πατρίδας. Κήπος και δωμάτιο σμίγουν, όνειρο και πραγματικότητα ταυτίζονται.

ΣΑΒΕΛ: Γιαγιά εσύ; Εδώ; Μα πως...;

ΓΙΑΓΙΑ: Ήρθες πάνω στην ώρα! Θα με βοηθήσεις να ποτίσουμε;

ΣΑΒΕΛ: Τα λουλούδια σου άνθισαν! Το δέντρο μεγάλωσε και άλλο...

ΓΙΑΓΙΑ: Ναι, κι εσύ μεγάλωσες, όμως!

ΣΑΒΕΛ: Ναι...

ΓΙΑΓΙΑ: Τα δέντρα είναι σαν τα παιδιά. Χρειάζονται υπομονή, αγάπη και φροντίδα! Και τους αρέσει να τους μιλάς.

ΣΑΒΕΛ: Εσύ, γιαγιά, τους μιλάς;

ΓΙΑΓΙΑ: Τους μιλώ, όπως μιλώ και σε εσένα! Τους μιλώ και τους τραγουδώ... κάθε μέρα... Τους μιλώ για να μην ακούνε τον πόλεμο και τρομάζουν.

ΓΙΑΓΙΑ: Εσύ; Σαβέλ πως είσαι;

ΣΑΒΕΛ: Είμαι... καλά...

ΓΙΑΓΙΑ: Κι όμως κάτι έχεις... Πες το σε μένα... όπως παλιά.

ΣΑΒΕΛ: Το σπίτι μας... Μου λείπει το σπίτι μας... Μου λείπεις εσύ...

ΓΙΑΓΙΑ: Το σπίτι μας, το φροντίζω εγώ...

ΣΑΒΕΛ: Και στο σχολείο... όλοι με κοιτάζουν περίεργα... και...

ΓΙΑΓΙΑ: Είναι που δεν σε ξέρουν! Δεν γνωρίζουν τη Σαβέλ που εγώ ξέρω, που εγώ αγαπώ... Και ξέρεις κάτι; Δεν θα σε μάθουν ποτέ αν εσύ πρώτα δεν τους αφήσεις.

ΣΑΒΕΛ: Μα...

ΓΙΑΓΙΑ: Μην φοβάσαι να τους δείξεις ποια είσαι! Χαμήλωσε τους τοίχους Σαβέλ... Άσε νέους ανθρώπους να μπουν στη ζωή σου, όπως ακριβώς ένα νέο δέντρο ανθίζει στον κήπο μας. Κάθε νέος άνθρωπος είναι ένα καινούργιο δέντρο στον δικό σου κήπο...

Ο κήπος χάνεται.

ΣΚΗΝΗ 13

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ ΒΡΗΚΕ ΔΟΥΛΕΙΑ (Στο σπίτι)

Ο μπαμπάς μπαίνει μέσα χαρούμενος.

ΠΑΤΕΡΑΣ: Βάλτε τα μπουφάν σας. Γρήγορα!

ΜΗΤΕΡΑ: Τι έγινε; Τι έγινε; Εξήγησε μου.

ΠΑΤΕΡΑΣ: Γρήγορα, γρήγορα! Σαβέλ, τη ζακέτα σου!

ΣΑΒΕΛ: Τι έγινε; Πού θα πάμε;

ΠΑΤΕΡΑΣ: Φόρεσε το παλτό σου, θα πάμε μια βόλτα στο πάρκο για να γιορτάσουμε! Κερνάω παγωτό!

ΜΗΤΕΡΑ: Τι να γιορτάσουμε;

ΠΑΤΕΡΑΣ: Βρήκα δουλειά!

ΜΗΤΕΡΑ: Επιτέλους!!

ΣΑΒΕΛ: Μπράβο!!

ΜΗΤΕΡΑ: Αυτά τα νέα είναι σπουδαία... και σίγουρα αξίζουν να το γιορτάσουμε! Έχω και εγώ ακόμα μια ιδέα. Τι λέτε να πάτε οι δυο σας για βόλτα και παγωτό και εγώ να ετοιμάσω ένα ξεχωριστό, γιορταστικό δείπνο για απόψε; Αυτά τα νέα αξίζουν να τα γιορτάσουμε δύο φορές.

ΠΑΤΕΡΑΣ: *(Στη Σαβέλ)* Τι λες; Φύγαμε;

ΣΑΒΕΛ: Φύγαμε!

ΑΦΗΓΗΣΗ: *Είναι στιγμές που θες να γελάσεις και να κλάψεις ταυτόχρονα. Να τρέξεις με όλοι σου τη δύναμη αλλά τα πόδια σου να παραμένουν ακίνητα στο έδαφος... και καταλαβαίνεις πως είσαι παγιδευμένος ανάμεσα σε δύο κόσμους, ανάμεσα σε δύο χώρες, ανάμεσα σε δύο ζωές.*

ΣΚΗΝΗ 14

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ ΒΡΗΚΕ ΔΟΥΛΕΙΑ (Στο πάρκο)

- ΣΑΒΕΛ: Ευχαριστώ...
- ΠΑΤΕΡΑΣ: Για το παγωτό;
- ΣΑΒΕΛ: Για τη βόλτα! Είναι η πρώτη μας βόλτα από τη μέρα που...
- ΠΑΤΕΡΑΣ: Όλα θα πάνε καλά. Στο υπόσχομαι. Σύντομα θα πάμε σε ένα καλύτερο σπίτι! Με περισσότερα δωμάτια. Με φως. Με αυλή και κήπο!
- ΣΑΒΕΛ: Με κήπο...
- ΠΑΤΕΡΑΣ: Θα έχεις το δικό σου δωμάτιο! Θα μπορούν να έρχονται οι φίλοι σου όποτε θέλεις... Τι συμβαίνει Σαβέλ; Τι σκέφτεσαι;
- ΣΑΒΕΛ: Είναι περίεργο.
- ΜΗΤΕΡΑ: Ποιό;
- ΣΑΒΕΛ: Αυτό που νιώθω... Πώς γίνεται να νιώθω χαρούμενη... αλλά και λυπημένη μαζί; Πώς γίνεται από τη μια στιγμή στην άλλη να βρίσκομαι σε μια χώρα που δεν θέλω, σε ένα σπίτι που δεν αγαπώ, ανάμεσα σε ανθρώπους που δεν ξέρω; Εμένα ποιος με ρώτησε αν θέλω να φύγω, αν θέλω να ζήσω αλλού, αν θέλω να κάνω νέους φίλους; Και ξαφνικά δεν ξέρω που ανήκω, δεν ξέρω τι να σκεφτώ. Και είμαι τώρα στο πάρκο, και τρώμε παγωτό και μιλάμε και νιώθω μέσα μου χαρά αλλά και λύπη... Έχω συνέχεια στο μυαλό μου τη γιαγιά που έμεινε πίσω, τον κήπο μας... και κάθε φορά που χαίρομαι ένας κόμπος μου σφίγγει το στομάχι... και δεν θέλω να χαίρομαι... Πώς γίνεται αυτό;

ΣΚΗΝΗ 15

Η ΖΩΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΣΑΒΕΛ

ΑΦΗΓΗΣΗ: *Εκείνο το βράδυ η Σαβέλ δεν μπορούσε να κοιμηθεί. Σηκώθηκε από το κρεβάτι και άρχισε να ζωγραφίζει. Ζωγράφιζε τα ψηλά βουνά, τα σπίτια με τις κίτρινες στέγες, τον κήπο με το μεγάλο δέντρο και τα λουλούδια. Στη μέση ζωγράφισε τη γιαγιά. Ζωγράφιζε ασταμάτητα μέχρι το πρωί. Εκείνο το πρωί ήταν όλα διαφορετικά... πιο όμορφα... πιο φωτεινά.*

Κατά τη διάρκεια του τραγουδιού, το σκηνικό μετατρέπεται σε σχολείο και η ζωγραφιά της Σαβέλ διακοσμεί τον τοίχο της τάξης.

ΜΑΡΚΟΣ: Ποιός έφτιαξε αυτή τη ζωγραφιά;

ΕΛΙΝΑ: Η Σαβέλ την έφτιαξε.

ΧΡΙΣΤΙΝΑ: Τι ζωγράφισε;

ΑΛΕΞΗΣ: Δεν βλέπεις;

ΜΑΡΚΟΣ: Εδώ ζωγράφισε μια πόλη, ανάμεσα σε ψηλά βουνά.

ΑΛΕΞΗΣ: Και εδώ, ένα σπίτι με κήπο.

ΣΑΒΕΛ: Είναι το σπίτι μου.

ΕΛΙΝΑ: Και αυτή ποια είναι;

ΣΑΒΕΛ: Η γιαγιά μου.

ΕΛΙΝΑ: Και που είναι τώρα;

ΣΑΒΕΛ: Η γιαγιά μου δεν ταξίδεψε μαζί μας...

ΕΛΙΝΑ: Και πως ταξιδέψατε;

ΣΑΒΕΛ: Με μια βάρκα... Το ταξίδι ήταν μεγάλο... Η βάρκα μας ήταν μικρή... Τα αεροπλάνα βούιζαν πάνω από τα κεφάλια μας... Έπρεπε να φύγουμε. Η βάρκα... η βάρκα είχε πολλά άτομα... Όταν φύγαμε... η γιαγιά έμεινε πίσω... στο σπίτι μας... Να φροντίζει τον κήπο μας. Θυμάσαι αυτό που με ρώτησες πριν λίγες μέρες;

ΕΛΙΝΑ: Για το φόρεμα;

ΣΑΒΕΛ: Ναι... Αυτό το φόρεμα μου το έφτιαξε με τα χέρια της. Ήταν το τελευταίο της

δώρο, για τα γενέθλιά μου, το βράδυ πριν φύγουμε. Μόνο αυτό έχω για να μου τη θυμίζει... και φοβάμαι...πως ίσως δεν θα τη δω ποτέ ξανά...

Η Ελίνα αγκαλιάζει τη Σαβέλ.

ΜΑΡΚΟΣ: Ελίνα, έρχεσαι;

ΕΛΙΝΑ: Σαβέλ! Την Κυριακή το πρωί θα πάμε στο πάρκο. Θέλεις να έρθεις κι εσύ;

ΣΚΗΝΗ 16

ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ ΦΟΡΕΜΑ ΕΙΝΑΙ ΜΙΚΡΟ

ΑΦΗΓΗΣΗ: *Είναι και κάποιες μέρες που ξημερώνουν διαφορετικές. Και καταλαβαίνεις πως η ζωή είναι ένας δρόμος με ανηφόρες και κατηφόρες. Πότε με τις χαρές και πότε με τις λύπες της. Κι εσύ, θέλοντας και μη, πρέπει να συνεχίσεις, να πας πιο κάτω... να καταλάβεις ότι μεγαλώνεις...*

Παίρνει το κόκκινο της φόρεμα και προσπαθεί να το φορέσει. Το βάζει με κάποια δυσκολία και προσπαθεί να το κουμπώσει, αλλά δεν μπορεί... Προσπαθεί ξανά και ξανά, αλλά είναι αδύνατο.

ΣΑΒΕΛ: Μα γιατί;... Πώς γίνεται; *(Τρέχει στη μητέρα της αναστατωμένη)* Μπορείς να με βοηθήσεις;

ΜΗΤΕΡΑ: Τι συμβαίνει;

ΣΑΒΕΛ: Το φόρεμα! Δεν κουμπώνει! Γρήγορα, θα αργήσω. Πρέπει να πάω στο πάρκο!

Η μητέρα της προσπαθεί ξανά και ξανά. Μετά από αρκετές προσπάθειες σταματά.

ΜΗΤΕΡΑ: Σαβέλ το φόρεμα δεν κουμπώνει.

ΣΑΒΕΛ: Δεν γίνεται... Μα γιατί;

ΜΗΤΕΡΑ: Φαίνεται ότι σου μίκρυνε...

ΣΑΒΕΛ: Όχι... Αποκλείεται!

ΜΗΤΕΡΑ: Μεγάλωσες Σαβέλ...

ΣΑΒΕΛ: Μα πρέπει να πάω στο πάρκο! Με περιμένουν στο πάρκο!

ΜΗΤΕΡΑ: Τι θες να σου κάνω; Φόρεσε το άλλο με τα λουλούδια...

ΣΑΒΕΛ: Όχι σου είπα!

(Ακούγονται φωνές από τα άτομα της ζωής της, ως εσωτερική σκέψη σε σχέση με το κόκκινο φόρεμα).

ΓΙΑΓΙΑ: Αυτό το έφτιαξα για σένα Σαβέλ, ελπίζω να σ' αρέσει.

ΣΑΒΕΛ: Γιαγιά...

ΠΑΤΕΡΑΣ: Μια βαλίτσα. Ότι χωράει μια βαλίτσα.

ΜΗΤΕΡΑ: Διάλεξε ένα πράγμα.

ΓΙΑΓΙΑ: Εγώ δεν θα έρθω μαζί σας.
ΜΗΤΕΡΑ: Γιατί δεν δοκιμάζεις να φορέσεις κάτι άλλο;
ΠΕΡΑΣΤΙΚΟΣ: Να τη χαίρεστε. Πολύ ευγενικό κορίτσι.
ΧΡΙΣΤΙΝΑ: Είναι περίεργη. Κάθε μέρα φοράει το ίδιο φόρεμα.
ΕΛΙΝΑ: Μπορεί να μην έχει άλλα ρούχα.
ΜΑΡΚΟΣ: Η μπορεί στη χώρα της όλοι να ντύνονται έτσι.
ΑΛΕΞΗΣ: Αφήστε την, πάμε να παίξουμε...
ΓΙΑΓΙΑ: Χαμήλωσε τους τοίχους Σαβέλ.
ΕΛΙΝΑ: Γιατί φοράς το ίδιο φόρεμα;
ΜΗΤΕΡΑ: Το φόρεμα δεν κουμπώνει... Μεγάλωσες Σαβέλ.
ΓΙΑΓΙΑ: Το κόκκινο φόρεμα δεν καθορίζει ποια είσαι. Το ξέρεις αυτό, δεν είναι;

Η Σαβέλ σηκώνεται αργά από το κρεβάτι. Κοιτάζει τον εαυτό της στον καθρέφτη και καταλαβαίνει πως είναι η τελευταία φορά που φοράει το κόκκινο φόρεμα.

ΣΚΗΝΗ 17

ΣΤΟ ΠΑΡΚΟ

Η Σαβέλ φτάνει στο πάρκο. Είναι ντυμένη με άλλα ρούχα που όμως έχουν κάτι κόκκινο πάνω – ίσως μια κόκκινη κορδέλα στα μαλλιά. Είναι μόνη, κοιτάζει γύρω να βρει την Ελίνα και τα άλλα παιδιά.

ΕΛΙΝΑ: Σαβέλ! Προσπαθούσαμε να σε βρούμε αλλά...

ΜΑΡΚΟΣ: Μας ξεγέλασες!

ΣΑΒΕΛ: Εγώ; Πώς;

ΑΛΕΞΗΣ: Ψάχναμε για ένα κορίτσι με κόκκινο φόρεμα!

ΣΑΒΕΛ: Το φόρεμα είναι μικρό... μεγάλωσα... δεν μου κάνει πια...

Η Ελίνα αγκαλιάζει τη Σαβέλ.

ΜΑΡΚΟΣ: Παίζουμε κρυφτό;

ΑΛΕΞΗΣ: Ναι, ελάτε! Ποιος μετρά;

ΧΡΙΣΤΙΝΑ: Εσύ!

ΑΛΕΞΗΣ: Γιατί εγώ;

ΣΑΒΕΛ: Να ρίξουμε κλήρο!

Επαναλαμβάνεται το μουσικό μοτίβο του ρυθμικού λαχνίσματος προηγούμενης σκηνής. Η Σαβέλ τραγουδά και παίζει μαζί με τα παιδιά.

Ντο, ρε, μι, φα, σολ, λα

Μου φύγε η σόλα

Πήγε στο Παρίσι

Να παραθερίσει

Κι όταν θα γυρίσει

Πάλι θα κολλήσει

Στο παλιό παπούτσι

Που' χε ξεκολλήσει

Τα παιδιά παίζουν, γέλια, χαρούμενες φωνές, μουσική.

Τέλος

